

STOPNICE

Ljubljana, november 2017

osebe:

STOPNICE	marmornate, imajo preprosto kovinsko ograjo, robovi so zlizani od mnogih korakov in v času dežja nevarno zdrsljivi
LEVI	živi v desnem stanovanju
GORAZD	njegov oče
MITJA	Levijev fant
DESNA	živi v levem stanovanju
TATJANA	njena mama
MATIJA	Desnin fant

prostor:

Staromeščanska hiša s tremi nadstropji, skupaj šestimi stanovanji. Ena tistih lepo ohranjenih hiš, ki jih kakor majhne piščančke prenašajo iz roda v rod. Njena podoba v ulici niha med neopaznostjo, ki jo odlikuje z bršljanom prepredena siva fasada, in pompoznostjo, ki jo naznanja turn z bakrenim zaključkom. V drugem nadstropju se na desno stran odpira eno in na levo drugo stanovanje.

opomba:

Replike zapisane z *ležeče* oznanjajo časovni preskok v preteklost.

PRVI PRIZOR v desnem stanovanju

STOPNICE

Razpostaljana postelja in med belo posteljnino se gneteta dve telesi, se gneteta, da bi nekaj zamesila, da bi zamesila nekaj, čemur bosta kasneje, potem ko bosta že zgubana in hripavih glasov, ko bosta že tako dementna, da se ne bosta več spomnila te postelje in te bele posteljnine, rekla ljubezen.

MITJA

Auč. Pizda.

LEVI

Kaj je?

MITJA

Pazi malo, še vedno me skeli.

LEVI

Še vedno?

MITJA

Kaj pa ti veš, mogoče je kaj počeno ali kaj podobnega.

LEVI

Ah, daj no.

MITJA

Sej si bil zraven, sej si videl, kako sem se razkantal po teh vaših štengah.

STOPNICE

Noč je že počasi ponikala v jutro, ko sta z zadnjimi močmi odpahnila vratno krilo. Odpahnil ga je Mitja in Levi je svoj vid izostril na njegovo nadlakt, ki je v tem dejanju izbočila mišico in preko nje razpotegnila izstopajočo žilo.

LEVI

Hot.

STOPNICE

je pomislil. Prvi korak je bil negotov, korak v temo, neprepričan o višini in globini potrebni za dvig na novo površino. Mudilo se mu je in želel si je čimprej prečkati razdaljo od poznanja do bližine. Levi zaostane v koraku, ozre se v Mitjin mišičast hrbet, zagriže v spodnjo ustnico in z zvajenim gibom udari po steni. Še preden luč uspe razsvetliti prostor, jo prehiti drugi korak in mišičast hrbet, izstopajoča mišica na nadlakti ter dva dni neobrit obraz, vsi se se prepustijo mojemu nazobčenemu obličju.

MITJA

Auč.

LEVI

Pst, ššššš.

STOPNICE

Levi iztegne roko proti njemu, a namesto tega poboža moje hladno marmornato lice.

LEVI

Lep si, tako zelo si lep.

MITJA

Ma daj, nehaj.

LEVI

Res, ne vem, to se mi zdi, tako čudovito.

MITJA

Daj nehaj srat.

LEVI

Resno!

MITJA

Kaj pa je tu čudovitega?

LEVI

To, ti, midva.

MITJA

Ma daj, ne se mi zdaj pomehkužit.

LEVI

Samo malo romantike.

MITJA

Romantike, ja.

LEVI

Kaj boš rekel, da si že takoj vedel?

MITJA

Vedel kaj?

LEVI

Da bo to.

MITJA

Kaj?

LEVI

Saj veš, to.

MITJA

Levi, jaz ti ne morem nič obljubit.

LEVI

Ne, saj, saj, saj nič ne pravim.

MITJA

Mogoče ne takoj, ampak potem, ko sem se razsul na štengah. Potem pa ja.

STOPNICE

Temperatura med njima narašča, jaz pa še vedno tu, tako hladna, tako sama. Vročica se veča in po mišičastem hrbtu se počasi razcvetijo prve kapljice znoja. Želi ga sleči, ampak njegove roke prehitevajo njegove misli. Začne spodaj pri zadrgi. Levi iztegne svojo dlan proti njegovi.

LEVI

Počasi.

MITJA

Ne ti men počasi, ne morem več počasi.

LEVI

Saj bo še čas, bo še čas za vse.

STOPNICE

Levi se dvigne in suvereno v enem koraku zaobjame tri ter ga prestopi. Mitja se ozre za njim ter se hitro povzpne na noge. Iz njegovega komolca name pade ena samcata rdeča kapljica. Levi vzame dva svoja koraka nazaj, njegov komolec dvigne k svojim ustnicam in ga pogoltne v poljubu.

LEVI

A ja, a kar tako.

MITJA

Daj no, kot da ti pa nisi hotel tega že od prve sekunde.

LEVI

Ne, saj verjetno sem.

MITJA

Seveda da, kdo pa ne bi.

STOPNICE

Smeh zmoti nov korak, odločen prvi korak. Jutro je in sonce sije. Sonce jasno izriše vse oblike, vsak korak je že prej napovedan s senco. Senco, ki preko bližine zariše oddaljenost.

Čakaj, a slišiš? **LEVI**

Kaj spet? **MITJA**

Daj, daj obleci se. **LEVI**

Res, še vedno? A ti mene misliš do konca življenja skrivati. **MITJA**

Nehaj no, saj veš kakšen, kako je. **LEVI**

Koga boli zanj. **MITJA**

Prosim, samo še malo časa rabim, res. **LEVI**

Moje gate so pod tvojo nogo. **MITJA**

Izvoli. **LEVI**

Tenks. **MITJA**

STOPNICE

Koraki vedno odločnejši, kakor bi se trudili na marmornati površini pustiti sled pa je ne morejo. Po končanem vzpenjanju se niti ne ozrejo čez ramo, da bi občudovali pot, ki so jo premostili. Koraki, ki so vedno daleč stran, naj bodo še tako blizu.

Doma sem. **GORAZD**

Zdravo **LEVI**

Dober dan. **MITJA**

Kaj pa ti navsezgodaj tu? **GORAZD**

LEVI

Igrice igrava.

MITJA

Malo lenariva.

GORAZD

Levi igrice boš s prijateljem igral, ko boš pospravil sobo.

LEVI

A moraš res zdaj s tem.

GORAZD

Da te ni sram, da imaš goste v taki zatohli luknji.

MITJA

Ne saj, gospod mene res ne moti.

GORAZD

Oprosti, moral boš priti nazaj kasneje.

LEVI

Oči.

GORAZD

Kosilo bo ob pol enih, če imaš do takrat vse urejeno, lahko celo popoldne lenarita.

STOPNICE

Od poljuba komolca se zdi razdalja do postelje neznantna, primerljiva z razdaljo med dvema metuljivima kriloma. Temperatura narašča do točke nevzdržnosti. Ko zapustita moj hladen objem, njuni telesi trzata, slinita se drug po drugem, po bližini drug drugegega.

LEVI

Ostani še malo.

MITJA

Kaj zdaj?

LEVI

Daj samo še malo.

MITJA

Sej bo tvoj stari popizdil, ne moj.

LEV

Samo še malo.

STOPNICE

Po dolgi poti hodijo koraki k ljubezni, h kakršnikoli ljubezni. A odločni koraki, slepi koraki, ki se nikoli ne obrnejo nazaj, da bi videli, kaj vse so že prehodili so nagnjeni k neprestani utrujenosti, odsotnosti počitka in zato se raje spotikajo, raje padajo, a vseeno verjamejo, da bodo nekega dne vstali.

DRUGI PRIZOR na stopnicah

GORAZD

V skrbeh sem zanj, veš, včasih mi je tako težko.

TATJANA

V skrbeh sem zanjo, veš, včasih mi je tako težko.

GORAZD

Težko je, ker se mi zdi, da se neprestano odmika, bolj ko hočem blizu, bolj daleč gre. Ne razumem, a ne razume, da mu želim le najboljše, da si ga želim le pravilno in dobro vzgojiti, jaz ne bom do konca življenja skrbel zanj. Pri njegovih letih sem jaz že delal, skrbel sem še za mlajšo sestrico, on pa bi samo lenaril po cele dneve. Pa ta fant, s katerim se družim.

TATJANA

Ta fant, s katerim se družim. Res si ne želim, da bi sprejela kakšno napačno odločitev. Ali bog ne daj, da bi jo prisilil v kaj. Zlato moje. Pa saj se je še včeraj igrala z barbikami, sedaj pa neprestano hiti iz stanovanja in, kadar je doma, vrata zatisne tako tesno, da me je strah, da bi ji zmanjkalo zraka za dihati.

GORAZD

V skrbeh sem zanj, veš, včasih mi je tako težko.

TATJANA

V skrbeh sem zanjo, veš, včasih mi je tako težko.

TRETJI PRIZOR v levem stanovanju

TATJANA

Desna, je vse v redu?

DESNA

Ja, pa dej no fakof, kaj moriš.

TATJANA

Skrbi me, nekam dolgo si že v stranišču.

DESNA

Mama, a si ti resna, a lahko prosim odjebeš.

TATJANA

Saj ti nič nočem Desna, samo povej, kaj se dogaja.

DESNA

In potem se sprašuješ, zakaj nočem več živet tu. Mislim kdo bi bil tako prfuknjen, da bi to diktaturo zamenjal za svoje stanovanje.

TATJANA

Desna! Takega jezika ne bom prenašala.

DESNA

A se ta pogovor res še nadaljuje!?

TATJANA

Nič žalega ti nočem, popolnoma normalno je, da mam skrbi za svojo hčer pa naj se tvojim prijateljem zdi to še tako zelo nekul.

DESNA

Kaj dafak imajo moji frendi zdaj s tem!

TATJANA

Desna, dokler boš živela pod mojo streho, se ne boš tako zdirala name.

DESNA

A se resno ne morem niti v jebenem miru poscat!?

STOPNICE

Ko je toplotni odtis Levija in njegove novonašle ljubezni komajda zbledel, je pod roko Desno pripeljal v domače poslopje Matija. Njegovi koraki niso bili negotovi, bili so koraki z namero, jasno začrtanim ciljem razpostlane posteljnine. S prosto roko je nejevoljno drsel po steni iščoč stikalo. Ko je s prsti začutil izboklino v hladni steni je po njej močno udaril, da je zadnja plat njegove dlani kratko malo zacvetela v vejevju mrežastih žil.

DESNA

Hot.

STOPNICE

je pomislila.

DESNA

Sedaj pa res. Sedaj pa res moram.

STOPNICE

Svojo rit malce nerodno dvigne nad straniščno školjko in z roko med nogi nastavi belo palčko. Nekaj trenutkov čaka. Zatisne oči.

STOPNICE

Kot jih je zatisnila, ko je luč zaslepela njen teme vaje pogled. Ozrla se je vanj, v njegovi izrezljani ličnici. Pomislila je

DESNA

Sedaj pa bo.

STOPNICE

Nato neha napenjati veke in pšššššssssss.

DESNA

Bogec. Bogec, vem da sem že marsikaj zajebala, ampak prosim ne mi narediti tega.

STOPNICE

Čas veliko daljši od tistega, v katerem štejemo korake.

DESNA

Sej vem, bogec, sej vem, da si me že neštetokrat rešil iz kake podobne pičkarije. Ampak bogec nič nisem mogla, nisem mogla, tokrat pa res ne. Saj veš kako to je, kdo bo vedel, če ne ti Bogec, jebote.

STOPNICE

Tišina veliko mučnejša, od topota odhajajočih nog.

DESNA

Pička pofukana, tenks, res ful ti hvala, kakor da nisem že dovolj zafurala vsega skupaj, se nej zdaj še s tem ukvarjam, mislim a si lahko še bolj egoistična svinja, ma koga boli kurac zate Bogec, če ti pa dol maha za nas tu spodaj.

STOPNICE

Njuni koraki so bili enakomerni. Z eno roko jo je držal okoli ramena, kakor bi želel del svoje teže, teže svojega sveta preložiti nanjo, z drugo je sedaj segel k ustom in se znebil svoje cigarete. V naslednjem koraku je ogorek pritisnil na tla z gumijastim podplatom tenisk. Pomembno je priti tja in vseeno je, kaj storiš po poti. Vzpela sta se do vrha in začela je po žepih brskati za ključi. Molk med njima, kakor prezebli sklenjeni prsti, ki čakajo ogenj.

MATIJA

Si sama?

STOPNICE

Nemo je pokimala ter ga spustila v stanovanje, ko je on že izginil je hitro naredila tri korake nazaj in s tal pobrala ogorek.

DESNA

Res, samo še to sem rabila. Pizda.

TATJANA

Desna, kaj se dogaja? Si vrede, kavo sem skuhala, shladila se bo.

DESNA

Minutko, a lahko samo za eno minutko me pustiš na miru.

TATJANA

Ne odrivaj me, saj veš, da ti hočem le dobro.

DESNA

Ja, to vsi pravijo.

TATJANA

Kaj praviš?

DESNA

Nič nič, mama, takoj bom.

STOPNICE

Približno pol ure kasneje so se vrata stanovanja zopet odprla. Izstopil je in si, še preden bi uspela za njim zaloputniti, prižgal novo cigareto. Njegovi koraki so bili lahkotni, trudil se je lebdeti. Hop hop hopsal je, presakoval po dve naenkrat in se režal, od ušesa do ušesa se je režal. Nevedoč kako zelo velik kos topline je vzel in kako malo je pustil njej.

ČETRTE PRIZOR na stopnicah

MATIJA (po telefonu)

Ne morem zdaj, te kasneje pokličem. Ja nima veze, če je nujno, pač ne morem. A se lahko nehaš pizdit. Kaj? A se zafrkavaš. Daj kar lepo se nehaj hecat iz mene. Glej, Desna, ne morem zdej tega. Pa daj umiri se no. Itak pa to sploh ni moj problem. Kaj, kako to mislim. Ja pač ni moj problem. Ja vem, da je moj, nehaj me podjebavat. Samo iskreno povedano ne štekam, zakaj bi se moral jaz s tem ukvarjati. Ne morem zdaj, ne tako, te kasneje pokličem.

MITJA

Pač ne morem. Ne vem, vso to skrivanje pa to. Namoreva. Saj veš. Saj štekam, da tako je, samo pač mori mi. Kaj naj drugega rečem, če je pa res Levi. Jaz hočem biti s tabo in prej kot slej bo moral tut ta stari to izvedet. Ali kaj? Mislim koliko časa mi še misliš to početi, ker to tudi meni ni neki ful uizi. Res mi ni fajn, da se moram tihotapit tukaj naokoli.

LEVI

Saj vem, daj, te pokličem. Lepo bodi. Čakaj, še enega. Lepo bodi.

DESNA

O, hej.

LEVI

Kaj pa ti?

DESNA

Nič, neki moram nest v smeti.

LEVI

A ti mama ne pusti več uporabljat smetnjakov doma?

DESNA

Ne, ne, sicer se ji je res malo odfukal, ampak ni v tem fora.

LEVI

Saj vem, sem se skušal malce pošalit.

DESNA

Aja. Kaj pa ti?

LEVI

Nič, samo enega kolega sem pospremil dol.

DESNA

Aja.

LEVI

Ja.

DESNA

Mhm.

STOPNICE

Negotovo se prestopata. Ne vesta zagotovo, kdo bi stopil višje in kdo nižje. Kako se srečati, če pa je eden vedno višje od drugega, torej je drugi vedno nižji od prvega. Nekaj neprijetnega je v tem, da se v srečanju gleda zviška. Nekaj skrajno neprijetnega je v tem, da greš lahko samo gor ali dol, umakniti pa se nikakor ne moreš.

DESNA

Jo, a si drugače že slišal za to dramo, ki so je imeli zadnjič?

LEVI

Ne, kaj?

DESNA

Fak, mati mi je razlagala. Nekaj se kurčita tisti dve babici iz tretjega, da si bosta kosti polomili na štengah.

LEVI

Ja, ja, moj prijatelj je tudi enkrat ponoči zdrsnil na njih.

DESNA

Ma ne vem pizda baje, da ful drsi. Ena je imela celo izpoved na tej skupnost stvari, kako ji je spodrsnilo in so se ji razsule vse vrečke pa še res brutalno plavko je dobila. Mislim, saj imajo res časa ko dreka, se s takimi pičkarijami ukvarjati.

LEVI

To imaš kar prav, kaj bodo pa naredili?

DESNA

Ja kao, da je mati videla pri eni frendici v bloku neke selotejpke, ki jih nafukaš po robu in pol ne drsi več.

LEVI

Ne vem, meni so se zdele naše stopnice vedno res super, tako za hodit po njih.

DESNA

Kaj naj rečem, ne vem, če sem kdaj zares razmišljala o tem.

LEVI

Tako, ne pregloboke, ne previsoke, ravno prav stopiš na njih.

DESNA

Mislim najbrž res.

LEVI

Saj ne vem, mogoče sem pa enostavno tako navajen na njih.

DESNA

Pomojem bolj to, itak se že skoraj dvajset let prekladava po teh štengah.

LEVI

Ja, res. Samo včasih res opazim kje, da imajo grozno nepriljudne stopnice.

DESNA

Saj naše bodo zdej še bolj spimpane, bodo babice to porihtale, da si ne bo katera kakega kolka zjebala.

LEVI

Najbrž res.

DESNA

Grem še na en čik, greš zraven?

LEVI

Ne, moram na kosilo. Drugače bo spet kaos, saj me je kar malo sram, ker sem prepričan, da se čisto preveč sliši to k vam.

Bolj poredko sicer. **DESNA**

No, ja. **LEVI**

No, nič. **DESNA**

Ja, saj se še kaj srečava. **LEVI**

Zihr, zihr. **DESNA**

Zagotovo ja. **LEVI**

Loh bi res kdaj kej spila alpa kej. **DESNA**

Mhm. **LEVI**

No, ja, ajde. **DESNA**

STOPNICE

Nekaj skrajno neprijetnega je v tem, da stojiš tako na sredini in bi si tako zelo želel dol pa veš, še predobro veš, da ne smeš, da greš lahko samo gor po poti, ki jo že tako predobro poznaš.

PETI PRIZOR v levem stanovanju

Jo! A je kdo doma? **DESNA**

STOPNICE

Mir, tišina. Okna so priprta in skozi njih pride lahena vetrič, ki preseže celoten prostor, da bi pregnal kakršnegakoli nepridipravega, ki bi želel prisluhniti besedam, ki niso namenjene njemu.

Hvala kurcu. **DESNA**

STOPNICE

Desna in Matija rabita od vrat do postelje glede na razdaljo občutno dolgo časa. Desna hodi par korakov za njim in vztrajno popravlja vse, kar fant podira med svojim opitim zibanjem. Ko prižge luč v sobi.

MATIJA

Pusti, ne rabiva tega.

STOPNICE

Desna zavzdihne ob pogledu na svojo sveže postalno posteljo, na napeto belo rjuho, ki jo Matija razgali z enim udrihom roke in nanjo položi svoje preznojeno zakajeno telo.

STOPNICE

Desna si natoči kozarec viskija in se odpravi na balkon. Z balkona pozorno premeri okolico, da ne bi bil v okolici kdo, ki ga ne bi želela videti oziroma ne bi želela, da jo vidi. Zadovoljna s popoldanskim mirom si prižge cigareto.

DESNA

Kaj bova sedaj, a bogec? Pičku materino sva dobro to zakuhala. Ne vem, ... no ja vem. Samo nič se ne delaj nedolžnega, ker to je ravno tako moja krivda kakor tvoja.

STOPNICE

Zelo hitro se ob svežo belo posteljnino ne drgne več jeans, usnje in bombaž, ampak mlada prožna koža. Njena je gladka, le na parih predelih jo obrašča nežen puh. Njegova malenkost bolj izsušena, hrapava, po dlaneh ima žulje in vse povprek ga preraščajo skodrane trde kocine.

DESNA

Jo, uizi. Kaj pa... sej veš?

MATIJA

Nič ne skrbi, samo zaupaj mi.

DESNA

Glupača, mislim kdo je še tak debil. Mislim kdo, jaz valda, kdo pa drug. Sam to si ti kriv veš, s svojimi idiotskimi pravili pa prepovedmi pa vsemi pičkarijami, ki se slišjo blazno super dokler ne pridem v puberteto in ugotovim, da bi mi dejansko sedlo kdaj seksati brez slabe vesti, da se bom zaradi tega cvrla pri tvojemu bivšemu besteku. Veš kaj bogec, ti sploh ne veš, kako naporno je biti tukaj dol. No pa sej še boljše, kar gor ostani, tam je ziher kej bolj fejest, če nič drugega ti najbrž ni treba sesati, kar zna bit čist carsko. Samo tako, bodiva iskrena drug z drugim in si priznavja, da nama ni blo treba tega narest meni, ane. Mislm tega si pa res nisem prislužila.

MATIJA

Blizu sem.

DESNA

Model, da ne bi...

STOPNICE

Prepozno je, tako hitro je prepozno. Še trenutek nazaj se je večer komaj začel, sonce je tonilo za visokimi betonskimi bloki in vse se je zdelo tako zelo lahkotno.

DESNA

Pizda ti materina. Mah, kurc te gleda, itak me daš vedno na ignor, ko se mi kej zafura.

ŠESTI PRIZOR v desnem stanovanju

STOPNICE

Na balkonu sedita Levi in Mitja. Levi z balkona pozorno premeri okolico, da ne bi bil v okolici kdo, ki ga ne bi želela videti oziroma ne bi želela, da ju vidi.

LEVI

Kaj si hotel?

MITJA

Saj veš kaj.

LEVI

Kaj naj ti še povem?

MITJA

Razloži mi prosim, da bom razumel. Ker res ne štekam.

LEVI

Kako ne štekaš? Sej ga poznaš.

MITJA

Ja, siten je in strog, sam saj so tudi moji, ampak ne moreš mi rečt, da ne vidiš kako zelo ga skrbi zate in bi naredil vse v lajfu za to, da bi se bi dobr počutu.

STOPNICE

Temperatura med Levijem in Mitjo narašča do nevzdržnosti. Mitja nima ničesar drugega za mar, opazuje ga s poželenjem, tako osredotočenim na svoj cilj, da nič drugega ne more preusmeriti njegove pozornosti. Levijev pogled je veliko ostrejši in zbeگان, neprestano pogleduje proti vratom, oknu in napenja ušesa.

MITJA

Kaj je?

LEVI

Nič, nič, samo moj oče, ne vem, če je doma, če bo prišel.

MITJA

Eh, kaj te briga to zdaj, če pa bo, pa naj.

STOPNICE

Mitja z jezikom drsi po Levijevem vratu, navzgor čisto do ušesa in nato dol proti ključnici. Levi pa še kar naprej nervozno pogleduje proti vratom, skuša videti skozi njih, da bi videl kakšen premik, ki se zna zgoditi na hodniku ali še globlje na mojih hladnih marmornatih površinah.

MITJA

Vedno si tako živčen okoli njega, kakor, da te bo ubil, če izve za naju. Glej, jaz te ne mislim v nič silit, ampak ne štekam in res imam filing, da mi nekaj prikrivaš.

LEVI

Ne, ne, nič ni. Samo strah me je.

MITJA

Kaj boš cel čas živel v tem strahu.

LEVI

Ne razumeš...

MITJA

Ne in ni mi jasno zakaj mi nočeš razložiti.

STOPNICE

Levi molči. Nihče ju ne vidi, kako zelo sta lepa, kako zelo sta lepa v tem svojem svetu, v tej svoji tišini.

LEVI

Mitja, jaz te imam tako zelo rad. Samo to z očetom.

MITJA

Meni nič ne pomaga pa če mi to rečeš desetkrat na dan. Moja mama bi te rada spoznala.

LEVI

Ampak to ne pomeni.

MITJA

Nič ne izsiljujem, samo povem.

STOPNICE

Telesi sta sedaj spojeni in nemogoče je določiti, katera roka je čigava. Vsi dotiki se spremenijo v eno samo kožno odejo. Opojna, mehka odeja, ki se pogrne med fantoma in ju neprestano vabi, da se zavijata globlje vanjo, ker si nikoli, zares nikoli ne bi mogla biti dovolj blizu. Pod to odejo Levi za nekaj časa pozabi na svoj strah.

LEVI

Saj zadnje čase je res kar dobre volje, mogoče pa bi.

MITJA

Meni bi veliko pomenilo.

LEVI

Mhm.

SEDMI PRIZOR na stopnicah

GORAZD

V skrbeh sem zanj, veš, včasih mi je tako težko.

TATJANA

V skrbeh sem zanjo, veš, včasih mi je tako težko.

GORAZD

Saj hočem biti potrpežljiv z njim, ampak ne vem, kako dolgo bom to še zmožel. Kar naprej me ne upošteva, edino kar si želim je, da bi živela kolikor toliko spodobno. Dobro ve, da mi ni lahko odkar naju je zapustila njegova mama. Ampak tako ne bo več šlo, če živiš skupaj je to skupnost in vsak mora prispevati vanjo, drugače ne gre. Ne morem mu več s slinčkom brisati ritke.

TATJANA

Oh, kakšna sreča, da bi mene Desna spustila tako blizu, da bi mi vsaj enkrat dala občutek, da me potrebuje, da sem koristna v njenem življenju. Ne pa da me neprestano odriva. Saj ve, da mi ni lahko odkar naju je zapustil njen oče. Mogoče sem preveč vsiljiva, ne bi smela tako močno vrtat vanjo. Joj, saj sploh ne vem, kaj naj naredim. Vsakič ko probam naredit korak njej naproti, ona odšprinta v drugo smer. Pizda. Joj, se opravičujem.

GORAZD

Ne, ne grem se več tega. Nič opravičevanja. Konec koncev, jaz plačujem stroške in kupujem hrano in kuham, vsak dan kosilo, kakor da bi mu bilo šest let, otročiček pa ne, sploh ne, niti približno. Da bi si gospodič blagovoljil priti domov ali vsaj sporočiti, da ga ne bo, ne, sploh ne, niti približno. S tistim svojim okol visi po mestu cele dneve in kadi in pije in bog ve, kaj še vse. Dovolj!

TATJANA

Tako grozno je to, ko skušajo naši ptički odlet iz gned mi se pa kar ne moremo prisilit v to, da bi jih izpustili. Jaz si stalno govorim, bo že prišla nazaj, prej ko slej bo rabila toplo besedo in jaz bom tu, kaj pa naj drugega.

GORAZD

Ne, ne dovolj ga imam. Nič več prijaznost in potrpežljivosti. Pamž razvajan. jezikav in len. Jz se tega več ne grem. Pa čisto vedno, ne glede na to, kako obrneš, vedno najde nekaj, da zagriže v tvoje živce, ko hijena v sveže truplo. Ne. Dovolj. Nisem ga tako vzgojil in čist vseeno mi je od kje je to pobral, pod mojo streho se ne bo tako obnašal!

TATJANA

Jaz bom tu, kaj pa naj drugega, kot da sem s tem lepo sprijaznjena.

GORAZD

Ne! Dovolj.

OSMI PRIZOR na stopnicah

STOPNICE

Desna sedi na okenski polici dober meter nad podestom, ki naznanja prehod iz prvega v drugo nadstropje. Z eno nogo kroži po vrtnem zraku, kakor bi hotela ustvariti vrtinec, ki bi vase dvignil vsa listnata letalca, ki so jih odvrkli bližnji javori. Približa se ji Levi, čigar obraz deluje veliko bolj jesenski kot običajno. Pod levim očesom se mu pretakajo oranžni in rumeni odtenki, po robovih pa, kakor da bi mu zorele rdeče gozdne jagode in dve ali tri majhne temno vijolične slive.

DESNA

Jo.

LEVI

Hej.

DESNA

Kaj pa je s tabo?

LEVI

Kaj?

DESNA

A je že noč čarovnic ali?

LEVI

Ja, ja, probavam svoj kostum pretepenega pedra.

STOPNICE

Zvok, ki ga sedaj spusti Desna je nekaj, kar bi zagotovo opredelili kot smeh, a grozljivo spominja na krik.

DESNA

Dobra ja, ampak resno, kaj je fora?

LEVI

Veš tiste babice.

DESNA

Kaj, kere babice zdaj?

LEVI

Tisto, kar si zadnjič govorila, da ji je spodrsnilo na ...

DESNA

Aja una bičača, ki se je sesula po štengah in zdej v bajti zagnala cel halo.

LEVI

Ja, ja, no ta.

DESNA

Ma saj ne vem, kaj se zdej s tem dogaja. Samo se mi zdi, da hoče baka nekaj tožit ali nekaj takega.

LEVI

Resno?

DESNA

Pa gre se ta neka iniciative sranja, mati jo ima stalno na telefonu. Saj najbrž tvoj fotr tut.

LEVI

Ti pa ogromno kadiš zadnje čase.

STOPNICE

Res je. Tukaj na oknu, ki bdi nad stopnicami je tako zelo lepo. Popoldansko sonce se razprši ob oknu in v drobnih zlatih zrnih popada na marmornata tla. Na stopnicah je prijetneje kaditi, hitreje se prezračijo kot Desnina soba in bolj so obsijane, kakor temna ulica, kamor se Desna ponavadi zateče, da skrivaj pokadi dim ali dva, kadar mama kar noče in noče zapustiti stanovanja.

DESNA

Mnja, depra stari.

LEVI

Zakaj si pa depresivna?

DESNA

Ne, ne, sej to se sam tako reče.

LEVI

Aja.

DESNA

Mhm.

LEVI

Strinjam se z babicami.

DESNA

Kaj?

LEVI

Sej veš, za tiste selotejpke. Res je grozno lahko pasti.

DESNA

A to, mja mora biti kar pizdarija, ne bi hotrla biti na berglah samo zato, ker sem našgana stopila na zlizane stopnice.

LEVI

Ja, res je. Je kar boleče, če ti spodrsne.

STOPNICE

Desna ga gleda, nemo zre v njegov obraz in medtem globoko vdihuje cigaretni dim. Saj ni zares mogoče, da bi njegov obraz ob stopnice udaril tako, da je pod njegovim levim očesom zadišalo po jeseni, ali pač?

DEVETI PRIZOR v desnem stanovanju

STOPNICE

Spomin veliko bolj kot slika vzbuja vonj. Vonj prepotenega telesa, ki še dolgo po njegovi odsotnosti ostaja med rjuhami postelje. Vonj cigaret in piva, ki se svaljka po ustih še dolgo po tem, ko jih že zapustijo tuji poljubi. Vonj veliko bolj vstopa v nas in nas napolni sam s seboj, vonju ne moremo pobegniti. Tako kot vonj kuhinje, ki naj bi bil enak vonju doma in enak vonju družine in enak vonju sreče. Hecno. Kdo si je to izmislil? En navaden bedak gotovo.

GORAZD

Še nekaj minut pa bo.

LEVI

Super.

GORAZD

Lahko nisi stalno na telefonu.

LEVI

Kaj pa naj počnem.

GORAZD

Ne vem Levi, lahko bi mi malo povedal, kaj počenjaš v življenju.

LEVI

Sem mislil, da kuhaš kosilo, ne da si psihoterapevt.

GORAZD.

Nehaj. Tako malo časa preživiva skupaj, malo pa že lahko potrpiš.

LEVI

O, ne skrbi, saj trpim.

GORAZD

Dovolj!

LEVI

Kaj je, si ne želiš, da bi se iskreno pogovarjala.

GORAZD

Ja, si. No, povej mali, si že našel kako deklico?

STOPNICE

Levi in Mitja in njuno skupno telo, ki se še nekaj trenutkov po tem, ko se je prižgala luč v spalnici ne zave, kaj točno se je zgodilo. Nato začne vse potekati v počasnem posnetku, vse je zamegljeno, od luči, od ljubezni, od sovraštva. Levi se ozre in tam pri vhodnih vratih stoji nekaj, kar še najbolj spominja na paradižnik, oblečen v bež pullover in temno zelene hlače. Počasi izstopajo žile na vratu in temenih. Paradižnik se bo vsak čas razpočil v krvavo mezgo. Prične kriliti z rokami in vreščati. Ker se vse dogaja v počasnem posnetku, deluje skorajda smešno in Levi izkoristi to zadnjo priložnost, da se nasmehne. Nato. Puf. In izgubi telo, na katerega se je opiral. Mitja se zavihti iz postelje v kup oblačil in še preden se Levi uspe obrniti za njim, si je že nadel spodnjice, hlače, sram. Sedaj dvigne svoj trup in skuša z rokami prodreti v spodnjo majico.

GORAZD

Izgini!

STOPNICE

Mogoče je pomežiknil, lahko tudi, da je kihnil zaradi hladnega piša vetra, ki ga je v sobo s seboj pripeljal Levijev oče, a ko je spet odprl oči Levi Mitje ni več videl, samo slišal je vrata, kako so zaloputnila.

GORAZD

Moj sin ne bo peder!

GORAZD

No, daj odloži ta svoj telefon in se pogovarjaj z mano.

LEVI

Nimava se kaj pogovarjati.

GORAZD

Mi ne bi odgovoril na vprašanje.

LEVI

Saj se hecaš.

GORAZD

Kaj je?

LEVI

Daj ne delaj se zabitega, kolikokrat naj ti še povem, da si nisem našel nobene deklice in si je tudi ne bom.

GORAZD

Zakaj si tak?

LEVI

Ker misliš, da sem bolan, da sem deformiran.

GORAZD

A je kaj narobe s tem, da si oče za svojega sina želi lepo in mirno življenje, da ga skrbi za njegovo zdravje, a? Samo skrbi me zate.

LEVI

Ne, ne, skrbi te zase. Da si ne bi nikoli več drznil reči, da te skrbi zame. Edina oseba, ki jo je kadarkoli skrbelo zame, je bila mama.

STOPNICE

Vrata zaloputnijo in prične glasno zvoniti. Tenak piskajoč zvok se odbija po Levijevi glavi in soba postane zrnasta, nato pa postopoma vedno temnejša, dokler ne postane čisto čisto trda tema, ampak saj ni nihče ugasnil luči. Tudi telo, ki je pred kratkim pobegnilo je sedaj pozabljeno, Levi se zgrudi v posteljo, kakor tam sploh nikoli ne bi bilo ničesar. Preden dokončno odplava, zasliši jok, ogaben jok, tisti jok odraslega moškega, ki se cmeri samo zato, ker ne ve kaj drugega početi. Saj ni sam kriv, da se tako ogabno joka, nikoli se ni zares naučil jokati, kako bi sploh lahko kaj takega zvalil.

GORAZD

Moj sin, ne moj sin.

STOPNICE

Spominjam se vonjav in ne da bi se za to zares odločila pričnem te spomine okušati. Vstopijo vame in se mi zaredijo, kakor gliste mi polzijo skozi telo. Okušam vso to trpko preteklost, ki je nobena ustna vodica ne uspe izprati iz mojega ustja. Tako Levi sedaj okuša hladno kovino paradiznikove mezge, ki se mu je razlila po postelji.

GORAZD

Nehaj to govoriti, ne veš kaj govoriš.

LEVI

Kaj je, kaj, me boš spet pretepel. Saj drugega tako ali tako ne znaš.

GORAZD

Levi nehaj, dobro veš... sam me siliš v to.

STOPNICE

Kaj pa to počnejo pri sosedih? Nič, nič. Najbrž samo zares na glas predstavljajo omare. Je slišati kot da bi se nekdo jezil? Saj se, saj se. Se jezijo, ker so jim golobi posrali balkon in je sine pojedel zadnji piškot v škatli. Da bi morali poklicati policijo? Ne, ne, tega vsekakor ne bomo storili, naj to med seboj uredijo. Bo tako najbolje za nas in za vse ostale.

DESETI PRIZOR v levem stanovanju

TATJANA

Desna, ljubica, si dobro? Desna, ljubica, je že čas za kosilo veš. Ti pa kar še vedno v postelji. Mi lahko prosim odgovoriš? Ne bi želela vdreti v tvojo sobo, vem, da si me prosila naj spoštujem tvojo zasebnost, ampak mene res samo skrbi. Samo daj mi en znak, da je vse v redu pa obljubim, da te pustim pri miru, čeprav bi se mi zdelo res pošteno, da se malo premakneš iz sobe, kadar sem doma. Tako ali tako si čisto preveč sama in sploh ne vem, kaj se ti dogaja v življenju.

STOPNICE

Desna ostro nagne glavo in do konca izprazni steklenico viskija. V ozadju se igra glasna elektronska glasba. Z glavo malce poplesuje v njenem ritmu. Pijana je, pijana in ne čuti več ničesar. Nič več je ne skrbi to, da je zakadila celo stanovanje in da se mamina nočna izmena konča že čez pet ur. Kako bo počistila ves ta pepel, ki ga je nespametno otresla na preprogo? Se bo uspela skobacati do smetnjaka in reciklirati te prazne steklenice alkohola? Niti za trenutek ne pomisli, da so bo kar zdaj zdaj sesedla tu na parketu, na tleh in tako opita in zakajena pričakala svojo nesrečno mamo.

DESNA

Ne, ne, Bogec danes pa ne greva spat pička ti materina. Danes boš pa z mano plesal celo noč. Saj si pizda, sej to veš, sam kaj naj ti, če so pa tablete močnejše od tvojih čarovnij.

STOPNICE

Dobro, sesedla se morda res ne bo, a zagotovo ne bo več dolgo tako suverno upravljala svojih nog. Zdaj se odpravi proti izhodu in stopi na vrh stopnišča. Prižge si cigareto, kakor si jo je prižgal Matija, ko sta prvič prišla v njeno sobo. Ob spominu nanj, na to, kako ji je rekel

MATIJA

Si sama doma?

STOPNICE

Si Desna ne more pomagati, da se ne bi smejala in ga spakovaje oponašala. Saj zdaj ga ni več tu.

DESNA

Nič, nič bogec, ničesar več, nič zaščite nič problemov.

STOPNICE

Stop. Sedaj se Desna zave svoje glasnosti in prične se pritajeno hihitati. Pogleda dol po stopnicah in se ji malo zvrtil. Desna pade po stopnicah. No vidiš, ji ne bi bilo niti treba k zdravniku hodit. Kajne Bogec? Ti si vedno bil na njeni strani.

TATJANA

Ljubica, kar je preveč je pa preveč, saj razumem tvojo zasebnost in vse, ampak enostavno ne gre tako, nekaj malega me pa moraš spustiti zraven.

STOPNICE

Tatjana vstopi v Desnino sobo. Sredi bele posteljnine se razrašča ogromen rdeč madež.

TATJANA

O moj bog. Desna, Desna.

STOPNICE

Si dobro Desna? Ni bila prehuda ta ljubezen, ki si jo imela, in ta ljubezen, ki si jo izgubila? Si dobro? Samo to še povej in bodi prosim iskrena, če bi šla nazaj bi še enkrat postorila vse tako, kot je bilo, kajne? Seveda bi in s tem ne more biti čisto nič, čisto nič narobe. Tako to je in prav je, da si povemo po resnici. Če bi šli nazaj, se ne bi čisto nič spremenilo. Še vedno bi prišli sem. Točno sem, kjer smo sedaj.

ENAJSTI PRIZOR na stopnicah

STOPNICE

Na stopnicah se srečata dva letna časa. Jesen na Levijevem obrazu je zdaj že v zadnjih izdihljajih, pod njegovim očesom je le še nekaj trhlih vej in temno rjavih posušeni listov. Desna je blede kakor krede osnovnošolskih učiteljic in na licih se ji svetita dve rdeči cvetlici pod snežno odejo, ki želita obljubljeni prihajajočo pomlad. Je še daleč ta pomlad, je še veliko ledu, ki bi ga morali stopiti.

DESNA

Jo.

LEVI

Hej.

DESNA

In kako kaj?

Pa tako saj veš. **LEVI**

Splet nesrečnih dogodivščin. **DESNA**

Kaj to? **LEVI**

Tako, ta lajf. **DESNA**

Aja. **LEVI**

Meni se je pa zdelo, da je tale kar uspela. **DESNA**

Ne, ne, saj je. **LEVI**

Tenks. **DESNA**

Si vredu? **LEVI**

Kako to misliš? **DESNA**

Nič, zadnjič sem slišal. **LEVI**

Ja, kaj? **DESNA**

Nič, no, babici iz tretjega sta rekli, da si padla po stopnicah. **LEVI**

Pička jim materina, te stare vešče res nimajo boljšega za počet, kakor da tračarijo. **DESNA**

Ne, saj nisem nič mislil. **LEVI**

Si ti kul? **DESNA**

A? **LEVI**

Kar brtualno je bilo to. **DESNA**

Kaj? **LEVI**

Se je slišalo kakor, da bi krožnike metala po celem stanovanju. **DESNA**

Saj veš, kako je to. **LEVI**

Ja saj, saj starci, fukjeni v mozag vsi po spisku. **DESNA**

Ja, najbrž res. **LEVI**

Pa to je že skos tako. **DESNA**

Odkar je mama šla ja. **LEVI**

Ja, sej pri nas pa ista fora, odkar se je fotr z drugo skurbaril, se je mati kot ena pijavka prisesala name. **DESNA**

Kaj češ. **LEVI**

Ma nč pizda, kaj si nor. Saj pa ne žvimo mi naših življenj, da bomo njim ustrezal. Mrš, nisem jaz kriva, da je takega debila izbrala za moža, kaj naj jo zdaj ujčkam, če je zajebala. Če zavoziš, moraš pač spucat svoj drek. **DESNA**

Tako ali drugače. **LEVI**

Prav imata babici iz tretjega. **DESNA**

Kaj? **LEVI**

DESNA

Res je svinjsko tole.

LEVI

Aja, ja.

DESNA

Jebiga. Pa selotejčki, samo saj bog ve, da bo trajal še sto let preden bodo kej porihitali.

LEVI

Ve pa nič ne reče.

DESNA

Kaj haha?

LEVI

Nič, nič, slaba šala.

DESNA

Ne, ne, ta ti je dejansko kar uspela.

LEVI

Hvala.

DESNA

Ve pa nič ne reče, dobra. Ena pizda je ta bogec ja.

DVANAJSTI PRIZOR v desnem stanovanju

LEVI

Je dobro?

MITJA

Odlično, kdo bi vedel, da si ta tak gurman.

LEVI

Daj, nehaj.

MITJA

Kaj? Mislil res, marsikaj bi si mislil, ampak tega pa res ne.

LEVI

A daj no, sej to ni nič takega.

MITJA

Ja, jaz bi tudi rad imel kak tak talent.

LEVI

No, saj meni se pa zdi, da si za marsikaj talentiran.

MITJA

Res?

LEVI

O ja, bi se lahko spomnil nekaj stvari.

MITJA

Bi se spomnil, a?

LEVI

Saj veš, teh stvari, ki jih nočeš pozabiti pač ne pozabiš.

STOPNICE

Krožnik se razleti le nekaj milimetrov nad Levijevo glavo. Samo malo nižje in bi bila spet jesen. Iščem besedo pa je ne najdem. Jeza. Bes. Gnev. Kako kratke besede za nekaj tako vseobsegajočega. Sovraštvo. Kako usodna beseda za nekaj tako brezbržnega.

MITJA

In kaj bi rekel? Ka je to, kar je na meni tako talentirano.

LEVI

Tvoj jezik.

MITJA

A tako ali kaj, samo za fuk se ti gre.

STOPNICE

Kako se okusi ljubezen? Kako se okusi to spremembo, ko jedilna miza, kar naenkrat postane postelja in ni nobena žimnica mehkejša od te polakirane lesene deske.

LEVI

Tvoje oči.

MITJA

Oči? Kaj to pomeno?

LEVI

Kar hočeš.

MITJA

Sem mislil, da mi boš ti povedal, za kaj sem talentiran.

LEVI

Tvoj pogled je talentiran.

MITJA

Za?

LEVI

Za ljubezen.

MITJA

Tako mi šopaš cukr v žile, da bom staknil sladkorno.

STOPNICE

Zdaj so vrata na stežaj odprta in Levi, medtem ko utruja svoje glasilke, razmišlja kolikokrat je že tako zagrozil, da bo odšel. Razmišlja kolikokrat je morala njegova mama tako zagroziti, kolikokrat je morala nato zapreti vrata, pometi črepinje krožnika in z debelim nanosom pudra prekriti modrico. Preden je dokončno odšla. Oprosti ji to, da ga je pustila z njim, da se je rešila. Nikoli ji ni tega zameril, zakaj bi morala trpeti oba, če pa je ona lahko pobegnila. Včasih se sprašuje samo to, zakaj ga ni vzela s seboj, ampak se je bala. Bala se ga je. Levi bi zdaj lahko zajokal, če bi še naprej razmišljal o njej, a se mora umakniti stampedu nasilja, ki se mu bliža. Gorazd ima roke stisnjene v pesti in trenutno zgleda, kakor svinja na kolinah, ki se je odločila, da danes pač ne bo ubita, ampak bo ubila vse, kar ji stoji na poti. Proti Leviju se zažene tako hitro, da ga kar odnese skozi vrata stanovanja.

MITJA

Čista patetika.

LEVI

Všeč ti je, kar priznaj.

MITJA

No, saj mogoče mi je res.

LEVI

Seveda ti je, zakaj ti pa ne bi bilo, če ti pa kuham pa ti dajem komplimente.

MITJA

Pa še kej drugega znaš.

LEVI

Ogaben si.

MITJA

Všeč ti je, kar priznaj.

LEVI

Všeč si mi, priznam.

MITJA

Daj, tiho bodi.

STOPNICE

Poljubi so krivi, ti slinasti globoki poljubi, ki tako zelo izdajajo, da je Gorazdu očitno spodletelo kot očetu, da ne glede na vse, ni mogel iz svojega sina iztepti ljubezni. Sedaj na vrhu stopnic, ko se ozre nazaj v stanovanje, mu je žal, da je ta dom postal tako prazen, da ga je naredil tako praznega. Ampak se ne more več ustaviti. Njegov sinček je že zdavnaj izgubljen med kosmate mišičaste roke drugih in ne boji se več očeta niti njegovih groženj. Zdaj se Levi požene proti njemu in mu spodnese tla pod nogami. Gorazd pada, Gorazd se podrgne ob hladni marmor, Gorazd drsi po rebrastem marmorju. Levi pa. Iščem besede pa jih ne najdem. Zmaga. Zadoščenje. Sreča. Tako lepe besede, za tako grozno stvar. Tako lep občutek za tako grd razhod.

TRINAJSTI PRIZOR v levem stanovanju

TATJANA

Si kaj videla časopis?

DESNA

Hh?

TATJANA

Prisegla bi, da sem ga pustila pri hladilniku, hudiča.

DESNA

No, no mati, pazite na svoj jezik. Bogec vse sliši.

TATJANA

Nehaj Desna, nisi smešna.

STOPNICE

Desni zazvoni telefon, melodija ni taka za telefonsko zvonjenje, ampak klasična skladbo čez katero poje zbor. Prav hecno, kako zelo sveto deluje to njeno zvonjenje telefona. Desna pogleda na telefon. Poleg imena Matija so zvrščeni še trije srčki.

DESNA

A me ti jebeš.

STOPNICE

Sedita na stopnicah, pred vhodom v Desnino stanovanje. Matija kadi in z vsakim izdihom proti stropu vedno bolj izziva hišni požarni alarm. Nič ne de, požarni alarm ne deluje že dobra tri leta in Matijevega kajenja nima za mar, želi si le, da bi kdo opazil, da je nehal delovati.

MATIJA

Sori bejbi, samo jaz ne vidim, kako je to problem.

STOPNICE

Desna ne vidi, kako on ne vidi, kako to ni njegova težava. Želela bi nekaj reči, ampak ne ve kaj. Nikoli ni mislila obdržati te pomote, ki je prikapljala v njeno telo. Želi si le, da bi ji Matija rekel.

DESNA

Lej tudi ti si zajebal in saj ne pričakujem ničesar, ampak lahko nehaš biti tak kreten.

MATIJA

Kaj hočeš od mene Desna?

DESNA

A se hecaš pizda ti materina? Splav moram narediti zaradi tebe.

MATIJA

Jaz ti nikoli nisem nič obljubil.

DESNA

To je čisto res, nikoli nisi ničesar obljubil.

STOPNICE

Desna vstane in iz Matijevih rok izpuli cigareto ter jo ugasne ob podplat svojega čevlja.

DESNA

Spizdi.

MATIJA

Bejbi, kaj si zdaj nasikana?

STOPNICE

Rekla je da

DESNA

Spizdi!

STOPNICE

Matija vstane, še enkrat jo pogleda.

MATIJA

Baba zmešana.

STOPNICE

Matija odide, Desna odide v stanovanje. Na začetku je bila samo voda, nato malce sluzi. Zdaj podoba dobiva tudi zvočno podlago. Sprva hlipanje, nato preklinjanje in kričanje. Izkričati in izjokati ga hoče, ga more, hudiča.

DESNA

Ne danes hudič, ne nikoli več.

Si ga našla Desna? **TATJANA**

Kaj mama? **DESNA**

Časopis, ljubica, časopis iščem. **TATJANA**

Aja, ne. **DESNA**

STOPNICE

Desna odide do vhodnih vrat s piskajočim telefonom v rokah. Odpre jih, pogleda dol v telefon in s palcem leve roke še enkrat podrsa po srčkih ob Matijevem imenu. Srčkano, res. Nato telefon zaluča po stopnicah. Škoda, res.

Mama?! **DESNA**

Povej ljubica? **TATJANA**

Boš kavo? **DESNA**

Kako prosim? **TATJANA**

Če boš kavo? **DESNA**

A mene sprašuješ? **TATJANA**

Ja, koga pa. **DESNA**

Ja, ljubica, z veseljem. **TATJANA**

STOPNICE

Kava zavre in gospodični stopita na balkon vsaka s svojo skodelico. Dva ukrivljena nosova popršena s pegicami ožarja popoldansko sonce. Desna seže v žep jope in iz njega potegne cigarete. Žarkom sonca se pridružijo žarki žareče cigarete.

TATJANA

Saj ne kadiš preveč, kajne ljubica?

STOPNICE

se Tatjana ugrizne v jezik, da ne bi uničila tako lepega popoldneva. Zakaj le bi ga želela skvariti z nekaj praznimi materinskimi besedami.

DESNA

Ne, ne, pazim nase.

TATJANA

Lepo.

STOPNICE

In tako sedita in pijeta kavo.

TATJANA

Daš še meni enega? Tega nisem že od srednje šole.

STOPNICE

Pijeta kavo in kadita.

TATJANA

Le kam je res šel časopis.

DESNA

Preboli.

TATJANA

Ja, ja, sem že prebolela.

STOPNICE

Sedita in pijeta kavo, kadita in se smehljata.

ŠTIRINAJSTI PRIZOR na stopnicah

STOPNICE

Levi in Desna.

Na stopnicah.

Ona ravno odnaša smeti.

On pa, on pa je, če smo čisto iskreni, postopal po stopnišču samo tako, če bi jo slučajno srečal.

Pomlad je, na njunih obrazih je pomlad, tisti nežen pomladanski sij, ki ga človek uzre le kadar se ustavi in pogleda v zrelo marelico tik preden zagriže vanjo.

Stojita tako na hladnih marmornatih licih stopnic.

LEVI

Hej

STOPNICE

Reče on.

DESNA

Jo

STOPNICE

Reče ona.

V rokah imata oba kolutek selotejpa. Na eni strani lepljiv, na drugi pa hrapav trak. Proti drsenju.

Desna prva z desno roko odlepi konec in iztegne roko, da razgali dober meter traku. Z zobmi naredi v drugi konec majhno zarezo in del traku odtrže. Ko se ta loči od kolutka, se nakodra, kakor bi opisoval pot, ki jo preleti javorjevo letalce od najvišje veje čisto do tal. Lepa podoba. Lepa pot, četudi navzdol.

Levi stopi stopnico višje in jo posnema. Na enem koncu lepilni trak pritisne ob hladni marmor in ga nato pritrdi vzdolž stopnice. Tako. Zdaj ne bo več nobenih padcev. Zdaj lahko varno in gotovo stopata naprej. Višje vedno višje.

Tako.

Ustavita se šele na podestu. Pogled usmerita najprej gor proti vsem stopnicam, ki so še gole in nato spet dol proti vsem, ki jih že krasi hrapava temno siva črta.

Nikogar drugega ni. Nič drugega ni slišati. Marmornate stopnice ne škripajo, nemo bdijo tu pod njunimi nogami. Vsak dan in vsako noč. Za vsakogar.

Tako.

Levi in Desna in stopnice.

Sonce sije, kaj drugega bi bržkone težko zatrdili pa saj niti ni potrebno.